

Uit de pastorie – week 15

Tuinpastoraat

Het bovenstaande woord staat in geen enkel woordenboek. Erg christelijk klinkt het ook niet, alsof je pastoraat zou moeten verlenen aan bomen en struiken. Ze zijn er trouwens wel, mensen die spiritueel contact zeggen te hebben met bomen en planten. Dat is meer heiden- dan christendom, en uiteraard wil ik me daar verre van houden.

Toch doe ik aan tuinpastoraat. Toen vorige week zaterdag de lentetemperaturen doorbraken, begon het vanbinnen te jeuken om in de tuin aan de slag te gaan. Katten hadden zich in de borders allerlei slaapplaatsen gemaakt, onkruid groeit met de jaargetijden mee, en op een winderige hoek als de onze wordt altijd wel ergens blad en straatafval in een hoek geblazen. Ik kan er mijn hoofd heerlijk leeg mee maken. Maar het leuke van werken in de tuin is ook dat op zo'n mooie lentedag heel wat mensen langs de Omloop wandelen, en je zo eens met Jan en alleman aan de praat raakt. Gemeenteleden van Oost en West, burens, passanten, mensen die zo af en toe naar de kerkdiensten via de LOE luisteren, et ceteri. Zo kom je, op een keurige afstand van anderhalve meter, mooi tot gesprek. De tuin als spreekkamer... en waar de gesprekken over gaan, kunt u wel raden: de crisis. En andere crises (zo schrijf je het meervoud van crisis). Los van de inhoud van deze gesprekken: het valt gewoon op hoeveel tijd we in crisistijd voor elkaar hebben en nemen. Er is veel minder stress en jacht. De Zwolseweg is bijna net zo stil als toen het nog een karrespoor was (dus menen sommigen er nog harder op te mogen racen). Telefoongesprekken duren ook langer dan anders. We hebben de tijd (weer). Eigenlijk voelt dat best goed – maar het is ook beschamend dat we ons buiten crisistijd zo laten meeslepen in jacht en hektiek. Ik hoorde een moeder zeggen dat ze met haar gezin sinds tijden weer regelmatig compleet aan tafel zit: geen kinderen die later aanschuiven omdat ze muzikles hadden, geen kinderen die eerder wegmoeten omdat ze moeten trainen. En zondags is er weer alle ruimte om ook de avonddienst weer mee te maken, iets wat de laatste jaren steeds meer onder druk kwam te staan omdat de zondag onze reservedag is geworden voor alles wat we die andere 6 dagen niet klaar kregen. Waar zijn we toch mee bezig geweest?! Wellicht ervaren we nu ook dat met al dat gejakker en gejaag nauwelijks tijd overhielden om aan de eeuwigheid te denken. Voor de eeuwigheid heb je namelijk tijd nodig, bezinningstijd. Tijd om te overdenken dat we in dit leven op doorreis zijn. 'Wij hebben hier geen blijvende stad', en eigenlijk wisten we dat ook wel. Alleen wilden we in deze tijdelijke stad zo het onderste uit de kan halen, dat we vergaten dat de apostel vervolgt met 'maar wij zoeken de toekomstige' (Hebr.13:14). En als God het niet verhoedt, jakkeren we na de crisis onszelf en anderen weer even hard voorbij. En jakkeren wij de God van alle genade voorbij, het eeuwige leven en de heerlijkheid die Hij belooft aan degenen die Hem zoeken. De Heere vertraagt door de crisis onze gang. Heilzaam! Kijk, zo gaan de gesprekken over de heg heen en weer. Moge de Heere ze zegenen.

Bij de diensten

In deze crisistijd zijn de diensten van Oost en West diensten voor de gehele Hervormde Gemeente. De diensten op Goede Vrijdag en Pasen zijn om en om verdeeld. Zelf hoop ik de avonddienst op Goede Vrijdag te leiden over de weektekst 'Vader, in Uw handen bevel Ik Mijn geest' (Luk.23:46). De Heiland heeft geen andere woorden meer dan woorden uit de Psalmen, woorden die Hem gegeven en voorgezegd worden in de Schrift. Wij zijn bij ons bidden soms ook helemaal door onze woorden heen. Maar dan mogen wij een gegeven Woord bidden! En zou de Heere een Woord dat Hij ons Zelf op de lippen legt, niet verhoren? In zoveel vertrouwen en overgave komt de Zoon tot de Vader. Wie dit kruiswoord in Psalm 31:6 opzoekt en uit leest, ziet een indrukwekkend vervolg: 'U hebt Mij verlost, HEERE, getrouwe God!'

Waar ik op 1^e Paasdag 's avonds over ga preken, weet ik nog niet. Op feestdagen gebruik ik de avonddienst graag voor verdiepende stof. In de apostolische brieven staan bijvoorbeeld indringende gedachten over de opstanding waaruit blijkt wat de opstanding van Christus betekent voor het geloofsleven. Te denken valt aan 1 Korinthe 15 maar ook aan 1 Petrus 1:3.

We wensen elkaar rijk gezegende diensten toe, al kun/wil je er niet aan wennen dat we op dit moment onzichtbaar samenkomen. Het blijft vreemd om vanaf de kansel geen hoorders te kunnen zien en dus in een soort eenrichtingsverkeer met elkaar te moeten communiceren. Maar de Heilige Geest is aan onze beperkingen niet gebonden, zeker niet! Ik wens niet alleen eenzamen gezegende diensten toe, maar ook gezinnen voor wie het soms een hele toer zal zijn om met z'n allen rond de laptop te (blijven!) zitten, samen mee te zingen en mee te bidden. Ik kreeg een mooie foto toegestuurd van een meisje van bijna anderhalf jaar dat aandachtig met haar ouders op de tablet naar de dominee zat te luisteren. Ze zal het zich later niet kunnen herinneren – maar de Heilige Geest trekt zo wel sporen in een jong hart!

Ten slotte

Zodra we wisten dat er bij Else sprake was geweest van een kwaadaardige tumor, hielden we ons hart vast voor de definitieve uitslagen en perspectieven. Groot was onze dankbaarheid toen de arts belde met de uitslag dat, hoewel het om een zeldzame vorm van kanker ging, er geen nabehandelingen voor nodig zijn en dat er ook geen uitzaaiingen zijn. Wel zal ze de komende 15 jaar nauwkeurig onder controle moeten blijven. Intussen zijn, nu ik dit schrijf, de uitslagen van het onderzoek naar de rib nog steeds niet binnen. We hebben geen flauw idee in welke richting we moeten denken. We bidden of de Heere hierin opnieuw wonderlijk wil leiden.

Van harte leven we mee met allen die de gevolgen van de crisis in hun leven ervaren. Het grijpt breder om zich heen dan we misschien doorhebben, niet alleen in onze gezondheid maar ook in de werkgelegenheid, het inkomen, de scholen en (kwetsbare) gezinnen, en het kerkelijk leven.

Temidden van dit alles viert de christelijke kerk het Paasfeest. Eigenlijk doen we dat elke zondag, op de eerste dag van de week. Maar nu heel expliciet: wij belijden een levende Koning! Mede namens mijn vrouw en onze pastorale werkers wens ik u en jullie een gezegend en troostvol Paasfeest toe.

Uw A.J.M.